

Jeremia 31:12

“Daarom zullen zij komen en op de hoogte van Sion juichen en toevloeien tot des HEEREN goed tot het koren en tot de olie en tot de jonge schapen en runderen en hun ziel zal zijn als een gewaterde hof en zij zullen voortaan niet meer treurig zijn.”

Het heil des Heeren

1 de grootte ervan

2 de grond ervoor

3 het gebed erom

Gemeente,

Het Heilig Avondmaal is terugzien. Gedenken wat de Heere Jezus gedaan heeft op Golgotha. Doet dat tot Mijn gedachtenis. Gedenken dat de Heere Jezus onder de last van onze zonden en de toorn Gods Zichzelf gegeven. Hij voor mij Zijn lichaam en bloed gaf. Verbroken lichaam en vergoten bloed. Brood en wijn. Gedenken.

Tegelijk is het Heilig Avondmaal ook vooruitzien. Verwachten wat de Heere Jezus doen zal en geven zal. De maaltijd is onderpand van het avondmaal van de bruiloft van het Lam. Voorschot en voorsmaak van de eeuwige rust, vreugde en gemeenschap met Christus in de hemelen. Oefening om vooruit te zien en te verwachten.

1 de grootte ervan

Daar spreekt Jeremia ook van in de dagen van Zedekia tegen het volk. Hij spreekt van de ballingschap, de woestijn waar de HEERE de overgeblevenen onder 4 ogen zal nemen. Om te tuchtigen en te zegenen. Om hen genade te laten vinden. Maar dan profeteert Jeremia ook van wat de genade nog meer met zich mee zal brengen. Dan zal er een tijd zijn dat zij zullen komen en op de hoogte van Sion zullen juichen. Juichen in de zin van: spontaan uitroepen: halleluja. Looft de HEERE. Hij Die in ons midden woont. Die naar ons omziet en omzag. Uit de ballingschap zullen zij komen. Naar Jeruzalem, naar Sion. Sion was dat gedeelte van de stad waar tempel stond en weer herbouwd zou worden. En daar zullen zij juichen. Wonend in Jeruzalem. Die tijd zal aanbreken. Israel weer in Jeruzalem. Zij zullen komen.

Wonderlijk! Want dat was Nebukadnezar beslist niet van plan. Om de Joden na verloop van tijd weer te laten gaan. En zijn opvolger Belsazar ook niet. Hier houden die Joden. Goed werkvolk. En ja, Israel zelf zat er ook niet altijd op te wachten, het was in Babel zo slecht nog niet. Hoog welvaartspeil, bloeiende landbouw en economie, prima bestaan. Ze dachten echt niet elke dag van: konden we hier maar weg, en terug naar Jeruzalem. En het was me ook een eind: van Babel naar Jeruzalem. 1800 kilometer. Van Rome naar Amsterdam. Zonder vliegtuig, auto of trein, hooguit op een ezel of een muilnier. Maar: zij zullen komen en op de

hoogte van Sion juichen. En het is gebeurd ook. God vervult Zijn beloften! Maar ze mochten het weten: wij zullen komen en juichen te Sion.

Zo verzegeld het Heilig Avondmaal ook deze belofte: zij zullen komen en juichen te Sion. Allen die in de woestijn genade vonden. Allen die hun zonden en vervloeking overdachten, zichzelf mishagden en zich voor God verootmoedigen. En genade vonden. Vrijspraak en Gods vriendelijk Aangezicht. Zij werden verwacht aan de tafel. Als u aankwam beled u, zo één mag ik er zijn. Zij allen zullen komen en juichen op de hoogte van Sion. Het hemels Sion. Waar God Zelf de tempel is. En waar de hemelse eredienst plaatsvindt. Waar de Vader gezeten is op de troon. Waar het Lam staat als geslacht, en waar de 7 geesten voor de troon zijn en waar de zaligen juichen. En juichen dus in de zin van: spontaan uitroepen. Zoals een kind dat voor zijn verjaardag een racebaan krijgt. En bij het eerste zien daarvan spontaan juicht. Maar ja, dat blijft niet duren. Dat juichen is zo weer over. Al is hij er nog blij mee. En er komt ook een tijd dat hij er dagen niet naar omkijkt en hij staat vergeten in een hoek. Dat juichen duurt maar even. Maar dan in het Sion dat boven is, bij het zien van de Vader, het Lam, en de 7 geesten. Bij het zien van de Vader, Die mij liefhad en verloor, van het Lam staande als geslacht voor mij, van de 7 geesten, de Heilige Geest, Die mij daar bracht, en dat ik daar binnen kom, ik, groter zondaar ken ik niet, daar, in die heerlijkheid, binnenkom, voor eeuwig: juichen. En dat gaat nooit over. Die eerste vreugde blijft altijd even sterk. Daar zullen zij komen.

Al is dat het laatste wat de duivel wil, die doet alles om vast te houden, tegen te houden, briesend en vleidend. Hij wil niet dat iemand daar zal komen. En zij zelf, och zij verlangen er ook niet elke dag naar. Dan is de wereld van dit leven zo aantrekkelijk, dan is het oog zo verblind voor alles wat God onteerd en wat aan zonde smart, dat er weinig hunkering is naar Sion. Weinig vaart en haasten. En de pelgrimsreis is lang en zwaar. Bergen van moeite, dalen van Godsverlating, moerassen van aanvechting en paden van donkerheid, kelders van twijfel en wegen van kruis. Maar, maar: zij zullen komen. Zij zullen komen. Het heilig Avondmaal geeft er garantie van. Laat iets van die hemelse vreugde en vrede neerdalen. Zij zullen komen. Ik zal u voeden en Ik zal u sterken. Ik zal u doen aankomen en daar brengen. Ik garandeer het u.

Zou een avondmaalganger niet mogen uitzien en verwachten?
Meer behoren uit te zien en te verwachten?

En zij zullen toevloeien tot des HEEREN goed. En dan worden genoemd het koren, de most/wijn, olie, jonge schapen en runderen. Als je dat nagaat, dan zijn dat precies de dingen die God ook beloofd had. In

Deuteronomium daar heeft de HEERE tot Mozes gesproken van het beloofde land. En belooft dat het dit allemaal te bieden heeft. En dan zal het ook zo zijn. Dan worden de beloften vervuld. Het zal het land zijn waar God beloften vervuld zijn en genoten worden.

Des HEEREN goed. Het goede des HEEREN. Dat wat Hij beloofd heeft. Wat Hij in Christus heeft weggelegd en beloofd. Vrede met God, nieuw en heilig leven, de gunst van God, een nieuw gezond lichaam, vreugde, liefde, heerlijkheid. Het zal vervuld worden. Volkomen. Vandaar dat Guido de Bres ergens zegt: daarom verwachten wij die dag met groot verlangen om ten volle te genieten de beloften Gods in Christus Jezus onze Heere. Alles wat beloofd is zal dan worden uitgekeerd en genoten. Volmaakte vrede met God in je hart, heilig leven zonder zweem van afdwaling, gunst van God ongestoord helemaal zonder twijfel zonder demping genieten, helemaal gezond van lichaam en geest. Niet meer kunnen zondigen. En dat voor eeuwig. Als een maaltijd van vreugde en rust en gemeenschap met de Heere. En weer: het Heilig Avondmaal is er voorschot en garantie van. Dat zal God hen allen geven, die genade vonden in de woestijn. Zeker weten! Gegarandeerd.

Zou een avondmaalganger niet mogen uitzien en verwachten?
Meer behoren uit te zien en te verwachten?

En hun ziel zal zijn als een gewaterde hof. Een beregende hof, tuin. Daar wil het wel groeien. Zeker in het Oude Oosten daar mislukte de oogst nogal eens door de droogte. Maar als de hof bewaterd, beregend was, dan bracht het vruchten voort. Mijn ziel is vaak zo droog, dan is er geen enkele of nauwelijks vrucht voor de Heere. De vrucht van de Geest verdord en tiert niet. Maar hun ziel zal zijn als een gewaterde hof. Hun leven zal vrucht voortbrengen. Vrucht van liefde, van aanbidding, van dienst, van lof en dank. Het zal er groeien en uit opkomen. Heerlijk en spontaan. Rijke vrucht dragen om God groot te maken en te verheerlijken. De volle werk van de Heilige Geest zal er groeien en openbloeien. Voor Hem, Die op de troon zit.

En zij zullen voortaan niet meer treurig zijn. Niet meer treurig, verdrietig, down. Nooit meer. En je kunt wat treurig zijn, er zijn wat tranen in je hart, in je ogen: over je kruis dat je dragen moet, je handicap, je pijn, je problemen in relaties, je eenzaamheid, je kinderloosheid. Tranen over wat God wordt aangedaan in de wereld. Tranen over je eigen hart en leven en wat het God onteerd en tekortdoet, je zondige aard. Tranen van Godsgemis, Godsverberging, vertwijfeling en aanvechting. Tranen van heimwee naar het Vaderland, och wanneer. Zij zullen voortaan niet meer treurig zijn: God zal alle tranen van de ogen afwissen.

Zou een avondmaalganger niet mogen uitzien en verwachten?
Meer behoren uit te zien en te verwachten? Naar een heil dat zo groot is. Hoe groot is 't goed dat Gij zult geven..... Misschien zeg tu wel: het is te groot, dat kan voor mij niet.

2 de grond voor het heil.

Maar wat is de grond voor dit heil? Dan lezen we vers 11. En let erop, daar staat niet: want zij hebben... of: want zij waren..... Nee, de grond ligt niet in iets van die pelgrims. Maar: de HEERE heeft vrijgekocht en verlost van de hand die sterker is dan hij. De Heere heeft gekocht. Met Zijn dierbaar bloed. Gestort in Zijn bitter lijden en sterven. Hogere prijs kon Hij niet geven. Daarmee heeft Hij hen gekocht: tot Zijn eigendom gemaakt. En de Heere heeft verlost. Uit de hand van hem die sterke was dan hij. Dus we waren in zijn hand. We hadden onszelf in zijn greep gebracht. Zondeval. Dwaasheid. De duivel is sterker dan wij. Vele malen sterker en sluer. De duivel is als een leeuw tegenover ons als schapen. Als een luipaard tegenover ons als slakken. Hoe ontkomt een schaap aan een leeuw, een slak aan een luipaard? Nooit. Vele malen sterker. Als wij ons moesten verlossen, bevrijden, nooit en tenimmer. Voor eeuwig in zijn greep. Maar Hij heeft verlost. Uit alle heerschappij des duivels. Door de duivel te verslaan. Met gehoorzaamheid tot de dood, de dood van het kruis. De Heere heeft gekocht en verlost. Brood en wijn. Betekenen en verzegelen het: de prijs van het kopen, de gehoorzaamheid van het verlossen. Kijk, als je iets zo duur hebt gekocht en verlost, dan wil het niet kwijt. Als je iets hebt gekocht en gekregen voor 10 eurocent, nou ja, raak je het kwijt het zal je een zorg zijn. Heb je iets gekocht voor 100 euro, dan ben je er meer op gesteld. Heb je iets gekocht voor 1000 euro dan laat je het je niet afnemen. Al moet je er ik weet niet wat voor doen. Als Jezus mij heeft gekocht met de hoogste prijs en de hoogste gehoorzaamheid, dan laat Hij Zich mij niet afnemen. Nooit en tenimmer. Daarvoor heb ik Hem teveel gekost. Hij zal mij nooit afstaan. Maar toebereiden voor des HEEREN goed. Om daar te zijn waar Hij is. De vraag is niet of het ik verdien, maar of Hij het verdiend heeft. Niet of ik het waardig en, maar of Hij mij heeft gekocht. Dat is de grond. De enige.

Gemeente, wat een rijkdom om te verwachten en naar uit te zien. En dat houdt ook in, wat zal het vreselijk zijn als je hier buiten zult staan. Als je echt moet zeggen: ik hoorde niet aan de tafel want ik ben nog eigendom van degene die sterker is dan ik. Ik ben nog in de greep van schuld en vloek. Onverlost en vreemd van Christus. De woestijn ontlopen. Nooit eerlijk voor God geworden en me eerlijk laten maken door Hem. Nooit genade gevonden. En als straks de feestzaal vol is, wordt de deur dichtgedaan en je zult beginnen buiten te staan. En horen en zien hoe vol vreugde het daarbinnen is, en zelf buiten uitgeworpen. Als je echt moet zeggen: ik hoor niet aan de tafel, ik ken de Heere Jezus niet, geen genade in de woestijn, dan moet je dat toch wat doen? Bent u daar dan onbewogen

over? Hoe zou het mogen? Als je buiten dit goed staat? Geen eeuwig juichen, eeuwig kermen. Niets van des HEEREN goed, enkel dorst en kwelling. Eeuwige smart en wening en knersing der tanden. Hoe zou je daar gerust mee kunnen zijn? Nog roept de HEERE: kom in de woestijn. Laat u leiden en brengen voor Mijn aangezicht. Laat ons tesamen richten en....je zult genade vinden. Kom dan tot Christus. In Hem is de grond voor dit heil.

En ieder die genade vond in de woestijn en zo aanging aan de tafel die kreeg het verzegeld. Al dit goed is uw deel. Brood en wijn zijn onderpand van al dit heil, al dit beloofde heil. Zoals je ticket of voucher een garantie is van je plaats in een hotel, zo is het Heilig Avondmaal garantiebewijs van je plaats in dat Sion. Want het is één van beiden: óf de HEERE houdt je voor de gek. Hij geeft iemand die genade vond in de woestijn een voorschot en voorsmaak van de volle zaligheid, maar het is nep, bedrog. En als je dat niet van de HEERE denken kunt, dán zijn brood en beker garantie dat dit alles ons deel is. Al kun je het nauwelijks geloven. Al ben je als een bloedvloeiende vrouw. U weet het, hoe zij kwam, van achteren, bukkend, om maar even de zoom van Zijn kleed aan te raken. Je komt als een Kananese vrouw die om een kruimel bedelt. Zo gekomen tot de tafel. En dan laat Jezus zien: alles alles is uwe. Al het Mijne is het uwe. Je komt als bloedvloeiende vrouw, je gaat als erfgenaam van alles. Je komt als Kananese vrouw, je gaat als rijk beladene. Je komt als vluchteling, toevluchtnemend, je gaat als kind, als Koningskind! Zo goed is de HEERE, zo rijk is Christus. Onvoorstelbaar, overstelpend. Je hebt er een leven lang voor nodig om het te proberen te bevatten en te omvatten en toe te eigenen. Dat ik dat eens volkomen ontvangen zal.

3 het gebed om dit heil

Maar niet alleen dan! Dan ten volle, maar hier en nu al in beginsel. Dan de zee, de oceaan, maar hier de druppels, de meertjes, de rivieren. In de weg van het gebed. We denken even aan woensdagavond terug. De belofte is de fles met drinken. Het gebed is mond die drinkt. Hoe wijder open van verlangen, hoe meer drinkt. De ware nabetrachting op het Heilig Avondmaal is het dagelijks pleiten op al de verzegelde beloften. Dagelijks terugvallen op wat de HEERE aan beloften heeft verzegeld.

HEERE, laat mij komen tot Sion en juichen. Sion, de plaats van de eredienst. De plaats van de bediening van het Woord, de kerkdienst. Waar U Uzelf ontmoeten laat. O HEERE laat mij daarheen komen, verlangend, heilbegerig, ijverig. Al is het dat de duivel het niet wil, al is het dat ik er van nature heel geen behoefte aan heb, en zo lauw kan zijn en zo moeilijk mijn gedachten op kan richten en zo makkelijk afdwaal en bezig ben met andere dingen, o HEERE laat mij komen, maakt het waar, dat ik komen

zal naar Uw dienst met verlangen en dat ik er juichen zal. Dat ik als ik de kerk uitkom zo vol van ben, zo verrukt, zo in vervoering, dat het eerste wat ik zeg als ik iemand tegenkom is: wat heerlijk hé, wat een wonder. En dat ik dat maandag nog zeg, en heel de week nog bij me heb en niet voor me kan houden, o HEERE maak het waar. Geef het.

Hebben we daar soms zo weinig van omdat we dit zo weinig bidden? Zo weinig de HEERE houden aan Zijn belofte? Zo weinig onze mond wijd open doen om het te begeren? We dagen leven zonder terug te vallen op de beloften die de HEERE verzegeld heeft?

HEERE, laat mij toevloeien tot des HEEREN goed. Tot al de rijkdom van Uw beloften. Vergeving, vrede, kindschap, eeuwig leven, erfgenaam van nieuwe hemel en nieuwe aarde, heilig leven. O HEERE, geef dat ik ernaar toevloei, toestroom. Zo staat het er: toevloeien, toestromen, als een rivier, zoals de Waal bijvoorbeeld, die stroomt naar de Noordzee. Stromen, dat gaat vanzelf, door het hoogteverschil en de druk van het water hogerop stroomt zo'n rivier. Je houdt het niet tegen.

HEERE, wilt U het geven, dat ik toestroom tot Uw heil. Dat ik niet tegen te houden ben, niet door aanvechting, niet door bezwaren. Niet door de duivel, niet door mensen. Dat ik zelf zo'n verlangen mag hebben, zo'n behoefte, dat ik toestroom tot Uw heil. Zo vrijmoedig, zo begerig, zo vurig, zo verwachtend dat niets me tegenhouden kan. O HEERE, geef het toch, maak het toch waar.

Hebben er daar soms zo weinig van omdat dit zo weinig bidden? Zijn we daarom soms of vaak zo weinig verlangend, zo weinig verzekerd, zo makkelijk tegengehouden, zo weinig behoeftig? Omdat wij de HEERE niet houden aan Zijn belofte? We leven zonder gebed en zonder dagelijks pleiten op wat Hij verzegeld heeft.

HEERE laat mijn ziel een gewaterde hof zijn. Die vrucht voortbrengt. Vrucht van de Geest. Vrucht van zachtmoedigheid, verdraagzaamheid, trouw, getuigenis, aanbidding, standvastigheid, zelfverloochening, strijd, hoop. O HEERE, geef het, maakt het waar. Zou het daarom zo dor zijn en vruchteloos? Zo weinig vrucht, weinig strijd, weinig getuigenis, weinig verwondering, weinig zelfverloochening, omdat we hier niet om bidden? Deze belofte niet aangrijpen, niet onze mond begerig en wijd opendoen? O HEERE, geef het, maakt het waar.

Is het geen aanklacht? Een avondmaalganger die deze zegeningen in zijn leven niet kent? Geen verlangen naar de dienst des HEEREN? Geen juichen over Wie God is en wat Hij geeft? Geen toestromen tot wat in Christus is weggelegd? Nauwelijks vrucht in de hof van je leven? Doet dat de HEERE niet tekort? Waarom toch al die beloften ongebruikt laat

liggen? Wat erg die zelfgenoegzaamheid, gezapigheid, tevredenheid en lauwheid.

Zou je dan niet smeken om vervulling? Geestelijk leven wil toch groeien, toenemen? In dat komen en juichen te Sion, in dat toestromen tot des HEEREN goed, in dat vrucht dragen in je levenstuin.

Kent u dit? Kennen we dit leven? Hier geen beginsel, dan straks geen volheid. Daarin mogen we elkaar en onszelf niet bedriegen. Kom dan tot Christus. Zonder verlangen en zonder vrucht. Hij schenkt het alles. En dan wordt één belofte juist niet vervuld, nog niet. Hoe meer die beloften vervuld worden, hoe meer die laatste juist nog niet: want dan neemt de treurigheid juist toe. Hoe meer vreugde te Sion, hoe meer toestromen tot Gods beloften van heil, hoe meer vrucht dragen, hoe meer smart je krijgt over het onvolkomene, hoe onvolmaakte. Dat er in jezelf is en blijft. In je zondige aard zit die niet uit te roeien is. Hoe meer smart je krijgt over het Godonterende en God tergende in de wereld, in de samenleving in de kerk. Hoe meer smart en tranen je krijgt over mensen die nog onverzoend zijn en hun verderf tegemoet leven. Hoe meer de HEERE van Zijn beloften vervult, uitschudt in je leven, hoe meer treurigheid en smart. Soms zo sterkt, dat je het bijna niet uit kunt houden. Dat je verlangt en verwacht de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Die vervulling van al Gods beloften. Die volheid die in brood en wijn verzegeld is. Om vooruit te zien en te verwachten. Die grote dag. Met groot verlangen.

Heilig Avondmaal. Om te gedenken en terug te zien. Maar ook om te verwachten en vooruit te zien. Want God zal Zijn beloften vervullen. Ieder die genade vond in de woestijn zal door de woestijn heen het hemels Kanaan beerven. En mijn mond zal openvallen van verbazing. O HEERE, dat ik hier ben gekomen. Ik, de grootste der zondaren. Hier, in zulk een heerlijkheid.

Amen